

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PRĪTA PIKAMĒES [*PRIIT PIKAMĒE*]

SECINĀJUMI,

sniegti 2024. gada 12. septembrī¹

Lietā C-93/23 P

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (*EUIPO*)

pret

Neoperl AG

Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – 4. pants – Apzīmējumi, kas var būt Eiropas Savienības preču zīmes – Taktilas novietojuma preču zīmes, kurā attēlota cilindriska sanitārtehnikas sastāvdaļa, reģistrācijas pieteikums – 7. pants – Absolūti atteikuma pamati – Pieteikuma noraidīšana – Regula (ES) 2017/1001 – 72. panta 3. punkts – Pārsūdzība – Apelācijas sūdzību pieļaujamības iepriekšēja vērtējuma mehānisms – Lieta, kurā izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai

I. Ievads

1. Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (*EUIPO*) ar savu apelācijas sūdzību lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 7. decembra spriedumu *Neoperl/EUIPO* (Cilindriskas sanitārtehnikas sastāvdaļas attēlojums) (T-487/21, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2022:780), ar kuru tā atcēla *EUIPO* Apelācijas piektās padomes 2021. gada 3. jūnija lēmumu lietā R 2327/2019-5 attiecībā uz taktilas novietojuma preču zīmes, kas attēlo cilindrisku sanitārtehnikas sastāvdaļu, reģistrāciju kā Eiropas Savienības preču zīmi (turpmāk tekstā – “stridīgais lēmums”).

2. Šī apelācijas sūdzība ir balstīta tikai uz vienu pamatu, kas attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi² 72. panta 3. punktu. Tomēr *EUIPO* izvirzītie argumenti rada būtiskus jautājumus saistībā ar tās pārbaudes tiesā apjomu, ko Vispārējā tiesa veic attiecībā uz šīs Savienības aģentūras *Apelācijas padomes lēmumu*. Konkrētāk, ar šo apelācijas sūdzību Tiesa ir aicināta spriest par iepriekš minētajā tiesību normā Vispārējai tiesai piešķirto grozīšanas pilnvaru tvērumu un īstenošanas nosacījumiem. Tā kā runa ir par jautājumiem, kas saistīti ar kompetenču piešķiršanu, tiem ir konstitucionāls raksturs. Turklāt atbildei uz šiem jautājumiem var būt būtiska ietekme, kas ievērojami pārsniedz strīda pamatlietā robežas, proti, ietekme uz Savienības tiesu sistēmu kopumā.

¹ Oriģinālvaloda – franču.

² OV 2017, L 154, 1. lpp.

3. Runa ir par galvenajiem iemesliem, kuru dēļ šī apelācijas sūdzība tika atzīta par pieļaujamu saskaņā ar apelācijas sūdzību pieļaujamības iepriekšēja vērtējuma mehānismu (turpmāk tekstā – “apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānisms”), kas ir ieviests ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a pantu. Kopš šī mehānisma ieviešanas 2019. gada 1. maijā Tiesa ir atzinusi par pieļaujamām tikai nelielu skaitu apelācijas sūdzību, it īpaši tāpēc, ka izpildāmie nosacījumi ir stingri. Proti, apelācijas sūdzības, uz kurām attiecas šis mehānisms, var atzīt par pieļaujamām tikai tad, ja tajās tiek izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai. Tādējādi gaidāmais Tiesas spriedums palīdzēs noskaidrot veidu, kādā šie kritēriji ir jāinterpretē juridiskās prakses interesēs.

II. Atbilstošās tiesību normas

4. Ņemot vērā šajā lietā aplūkotā pieteikuma iesniegšanas datumu, proti, 2016. gada 1. septembri, kas ir izšķirošs, lai noteiktu absolūto atteikuma pamatu esamības pārbaudei piemērojamās materiālās tiesību normas, šo strīdu Vispārējā tiesā reglamentē Padomes Regulas (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi³ materiālās tiesību normas – attiecīgā gadījumā redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2015/2424 (2015. gada 16. decembris), ar ko groza Regulu Nr. 207/2009, Regulu Nr. 2868/95 un atceļ Komisijas Regulu Nr. 2869/95 par maksām, kas jāmaksā Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi)⁴. Regula Nr. 207/2009 ir aizstāta ar Regulu 2017/1001. Pēdējā minētā regula attiecas uz izskatāmās lietas procesuālajiem aspektiem.

Regula Nr. 207/2009

5. Regulas Nr. 207/2009 4. pantā “Apzīmējumi, kas var būt [Eiropas Savienības] preču zīmes” paredzēts:

“[Eiropas Savienības] preču zīme var tikt izveidota no visiem apzīmējumiem, ko var attēlot grafiski, jo īpaši no vārdiem – tostarp personvārdiem – modeļiem, burtiem, cipariem, preču vai to iepakojuma formas, ar nosacījumu, ka tās ir atšķiramas starp dažādu uzņēmumu precēm un pakalpojumiem.”

6. Šīs regulas 7. pantā “Absolūts atteikuma pamatojums”, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 2015/2424, bet kura saturs ir identisks attiecībā uz tiesību normām, kam ir nozīme saistībā ar prasības izskatīšanu Vispārējā tiesā, noteikts:

“1. Neregistrē

- a) apzīmējumus, kas neatbilst 4. panta prasībām;
- b) preču zīmes, kam nav atšķirīgu īpašību [atšķirtspējas];

[..].”

³ OV 2009, L 78, 1. lpp.

⁴ OV 2015, L 341, 21. lpp.

7. Minētās regulas 26. panta “Nosacījumi, kādiem jāatbilst pieteikumiem” 1. punkta d) apakšpunktā un 3. punktā paredzēts:

“1. Pieteikums par [Eiropas Savienības] preču zīmi ietver:

[..]

d) preču zīmes atveidojumu.

[..]

3. [Eiropas Savienības] preču zīmes reģistrācijas pieteikumam jāatbilst nosacījumiem, kas noteikti 162. panta 1. punktā minētajā īstenošanas regulā [..].”

8. Tās pašas regulas 162. panta “Īstenošanas noteikumi [..]” 1. punkts formulēts šādi:

“Šīs regulas īstenošanas noteikumus paredz īstenošanas regulā.”

Regula 2017/1001

9. Regulas 2017/1001 41. panta “Iesniegšanas nosacījumu pārbaude” 2. un 4. punktā paredzēts:

“2. Ja pieteikums par ES preču zīmi neatbilst 1. punktā minētajiem nosacījumiem, Birojs lūdz pieteikuma iesniedzējam novērst trūkumus vai samaksāt nepieciešamo summu divos mēnešos pēc paziņojuma saņemšanas.

[..]

4. Ja noteiktajā termiņā trūkumi, kas konstatēti saskaņā ar 1. punkta b) apakšpunktu, netiek novērsti, Birojs pieteikumu noraida.”

10. Šīs regulas 66. pantā “Lēmumi, par kuriem var iesniegt apelāciju” noteikts:

“1. Apelāciju var iesniegt par 159. panta a) līdz d) punktā un – attiecīgā gadījumā – minētā panta f) punktā norādīto Biroja lēmējinstāžu lēmumiem. Minētie lēmumi stājas spēkā tikai no 68. pantā minētā apelācijas perioda termiņa beigām. Apelācijas iesniegšanai ir apturošs efekts.

2. Par lēmumu, kurš neizbeidz procesu pret kādu no pusēm, apelāciju var iesniegt tikai kopā ar galīgo lēmumu, ja vien šis lēmums neparedz atsevišķu apelāciju.”

11. Minētās regulas 70. panta “Apelāciju izskatīšana” 1. punktā paredzēts:

“Ja apelācija ir pieņemama, Apelācijas padome pārbauda, vai to var pieņemt izskatīšanai.”

12. Regulas 2017/1001 71. pantā “Lēmumi attiecībā uz apelācijām” noteikts:

“1. Pēc apelācijas pārbaudes attiecībā uz pieņemšanu izskatīšanai Apelācijas padome lemj par apelāciju. Padome var vai nu darboties tās instances kompetences jomā, kas atbildīga par apelācijai nodoto lēmumu, vai nodot lietu šai instancei turpmākai izskatīšanai.

2. Ja Apelācijas padome nodod lietu tālākai izskatīšanai tai instancei, par kuras lēmumu apelācija iesniegta, šai instancei ir saistošs Apelācijas padomes *ratio decidendi*, ciktāl lietas fakti ir tie paši.

3. Apelācijas padomes lēmumi stājas spēkā tikai no 72. panta 5. punktā minētā termiņa beigām vai, ja minētajā laikā ir celta prasība Vispārējā tiesā, no šādas prasības noraidīšanas brīža vai no brīža, kad Tiesā iesniegta apelācija par Vispārējās tiesas lēmuma noraidīšanu.”

13. Saskaņā ar šīs regulas 72. pantu “Prasības Tiesā”:

“1. Pret Apelācijas padomju lēmumiem attiecībā uz apelācijām var celt prasības Vispārējā tiesā.

2. Prasību var celt, pamatojoties uz nekompetenci, būtisk[u] procesuāl[u] pārkāpum[u], LESD vai šīs regulas pārkāpumu vai kāda tiesību akta pārkāpumu saistībā ar to piemērošanu, vai pilnvaru pārsniegšanu.

3. Vispārējai tiesai ir piekritība anulēt vai izmainīt apstrīdēto lēmumu.

4. Prasību var celt jebkura lietas izskatīšanas procesā Apelācijas padomē iesaistīta puse, ko nelabvēlīgi ietekmējis padomes lēmums.

5. Prasību Vispārējā tiesā ceļ divu mēnešu laikā pēc Apelācijas padomes lēmuma izziņošanas brīža.

6. Birojs veic nepieciešamos pasākumus, lai ievērotu Vispārējās tiesas spriedumu, vai gadījumā, ja par minēto spriedumu iesniegta apelācija, Tiesas spriedumu.”

14. Minētās regulas 94. pantā “Biroja lēmumi un paziņojumi” paredzēts:

“1. Biroja lēmumos norāda to pamatojumu. To pamatā ir tikai tādi pamatojumi vai pierādījumi, par kuriem attiecīgajām pusēm ir bijusi iespēja izteikt savus apsvērumus. [..]

[..]”

15. Tās pašas regulas 95. pantā “Faktu pārbaude, ko Birojs veic pēc savas iniciatīvas” noteikts:

“1. Lietas izskatīšanas procesa laikā Birojs izskata faktus pēc savas iniciatīvas, tomēr lietas izskatīšanas procesos, kas attiecas uz relatīvu pamatu reģistrācijas noraidīšanai, Birojs aprobežojas ar faktu, pierādījumu un argumentu, ko puses iesniegušas, pārbaudi. [..]

[..]”

16. Regulas 2017/1001 151. panta “Biroja uzdevumi” 1. punkta a) apakšpunktā noteikts:

“Birojam ir šādi uzdevumi:

a) ar šo regulu izveidotās ES preču zīmju sistēmas pārvaldība un veicināšana[.]”

17. Šīs regulas 159. pantā “Kompetence” paredzēts:

“Lēmumu pieņemšanai saistībā ar šajā regulā noteiktajām procedūrām ir kompetenti:

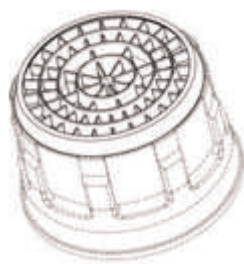
- a) pārbaudītāji;
- b) iebildumu nodaļas;
- c) struktūrvienība, kas atbilst par Reģistru;
- d) anulēšanas nodaļas;
- e) Apelācijas padomes;
- f) citas vienības vai personas, ko šajā sakarā iecēlis izpilddirektors.”

18. Šīs regulas 165. panta “Apelācijas padomes” 1. punkts noteikts:

“Apelācijas padomes ir atbildīgas par lēmumu pieņemšanu saistībā ar apelācijām par lēmumiem, kas pieņemti saskaņā ar 160. līdz 164. pantu.”

III. Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

19. *Neoperl* 2016. gada 1. septembrī iesniedza EUIPO Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu saskaņā ar Regulu Nr. 207/2009 šādam apzīmējumam:

20. Reģistrācijas pieteikumā attiecīgais apzīmējums tika kvalificēts kā “taktila novietojuma preču zīme” un tika aprakstīts šādi:

21. “Preču zīme ir taktila novietojuma preču zīme. Aizsardzība tiek lūgta izstrādājumam, kura vienā malā ir ūdens novadišanai domāts ievietojams cilindrisks sanitārtehnikas elements, kas ir vērsts uz ārpusi un atrodas uz neelastīgas pamatnes; šis izstrādājums ir izgatavots no apļveida, koncentriskām un dažus milimetrus augstām elastīgām plāksnītēm, kas izvietotas uz visas malas; elastīgās plāksnītes ir deformējamas, spiežot pirkstu pret pamatni un paralēli tai. Pārējai ievietojamā elementa kontūrai, kas attēlojumā ir punktēts, netiek lūgta aizsardzība.”

22. Preces, attiecībā uz kurām tika pieteikta reģistrācija, ietilpst 11. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un atbilst šādam aprakstam: “ievietojami sanitārtehnikas elementi, tostarp strūklas regulatori, strūklas veidotāji”.

23. Par reģistrācijas pieteikumu tika iesniegti iebildumi, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 26. panta 1. punkta d) apakšpunktā (tagad Regulas 2017/1001 31. panta 1. punkta d) apakšpunkts), lasot to kopsakarā ar Komisijas Regulas (EK) Nr. 2868/95 (1995. gada 13. decembris), ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995, L 303, 1. lpp.), 9. noteikuma 3. punkta a) apakšpunktu (tagad Regulas 2017/1001 41. panta 2. punkts), paredzētajiem formālajiem reģistrācijas atteikuma pamatiem, jo “parasti [EUIPO] neregistrē taktilās preču zīmes”. Tādēļ prasītājai pirmajā instancē tika ieteikts mainīt reģistrācijai pieteiktās preču zīmes kvalifikāciju kā novietojuma preču zīmi.

24. Ar 2016. gada 22. decembra vēstuli prasītāja pirmajā instancē atteicās mainīt reģistrācijai pieteiktās preču zīmes kvalifikāciju un šajā ziņā uzstāja, ka tā atbilstoši iesniegtajam aprakstam ir kvalificējama kā taktila novietojuma preču zīme.

25. Ar 2019. gada 11. oktobra lēmumu pārbaudītāja formālu iemeslu dēļ noraidīja reģistrācijas pieteikumu, pamatodamās uz Regulas 2017/1001 41. panta 4. punktu, it īpaši aplūkojot to kopsakarā ar šīs regulas 4. pantu un 31. panta 3. punktu, jo būtībā pieteikums, kas attiecas uz taktilas preču zīmes reģistrāciju, nav pietiekami precīzs šo tiesību normu izpratnē.

26. 2019. gada 16. oktobrī prasītāja pirmajā instancē iesniedza EUIPO apelācijas sūdzību par pārbaudītājas lēmumu. 2020. gada 22. janvārī tā iesniedza procesuālo rakstu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums.

27. Ar referenta 2020. gada 3. augusta paziņojumu EUIPO Apelācijas padome norādīja prasītājai pirmajā instancē, ka neatkarīgi no tā, vai preču zīmes reģistrācijas pieteikums atbilst vai neatbilst Regulas 2017/1001 31. panta prasībām, tā uzskata, ka nozīme ir minētās regulas 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētajam absolūtajam atteikuma pamatam un ka reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei nav atšķirtspējas pēdējās minētās tiesību normas izpratnē.

28. 2021. gada 3. martā prasītāja pirmajā instancē iesniedza savus apsvērumus par 2020. gada 3. augusta paziņojumu.

29. Strīdīgajā lēmumā EUIPO Apelācijas piektā padome uzskatīja, ka apzīmējumam, kuru lūgts reģistrēt kā Eiropas Savienības preču zīmi, nav atšķirtspējas Regulas 2017/1001 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, un noraidīja apelācijas sūdzību.

IV. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

30. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 10. augustā, *Neoperl* cēla prasību atcelt strīdīgo lēmumu, kā arī piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31. Prasības pamatojumam *Neoperl* izvirzīja divus pamatus, no kuriem pirmais pamats attiecās uz Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, bet otrais pamats – uz Regulas 2017/1001 95. panta 1. punkta pirmā teikuma pārkāpumu. Šī lietas dalībniecē būtībā norādīja, ka Apelācijas padome nav pietiekami ņēmusi vērā attiecīgā apzīmējuma kā taktilas novietojuma preču zīmes īpatnības, un pārmeta tai, ka tā, pārkāpjot it īpaši no Regulas 2017/1001 95. panta izrietošo pienākumu pēc savas iniciatīvas veikt lietā nozīmīgo faktu pārbaudi, nav pierādījusi ne strūkļas regulatoru radīto parasto taktilo iespaidu, ne arī reģistrācijai pieteiktā apzīmējuma radīto iespaidu, kā arī to, ka šo apzīmējumu veidojošo plāksnišu elastīgais

taktilais iespaids noteikti esot saistīts ar attiecīgo preču funkcionālo kvalitāti. Prasītāja pirmajā instancē no tā secināja, ka – pretēji Apelācijas padomes norādītajam – minētajam apzīmējumam piemērot atšķirtspēja.

32. EUIPO apstrīdēja *Neoperl* argumentus un apgalvoja, ka Apelācijas padome pēc tam, kad bija izsmēloši un precīzi konstatējusi faktus, pamatoti ir uzskatījusi, ka reģistrācijai pieteiktajam apzīmējumam nav atšķirtspējas.

33. Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa atcēla strīdīgo lēmumu.

34. Izvērtējot šos divus pamatus, pārsūdzētā sprieduma 20.–22. punktā Vispārējā tiesa būtībā vispirms ir atgādinājusi, ka pārbaudītāja noraidīja reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz Regulas 2017/1001 41. panta 4. punktu, un ka Apelācijas padome nolēma izvērtēt vienīgi Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto absolūto reģistrācijas atteikuma pamatu un norādīja, ka nav nozīmes jautājumam, vai pieteiktā apzīmējuma reģistrācija jāatsaka arī atbilstoši Regulas Nr. 2017/1001 41. panta 4. punktam.

35. Pārsūdzētā sprieduma 23. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka *Neoperl* nav izvirzījusi pamatu saistībā ar likuma piemērošanas jomas pārkāpumu, lai apstrīdētu Apelācijas padomes izdarīto izvēli izskatīt reģistrācijas pieteikumu, ņemot vērā tikai Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu un nepārbaudot, vai attiecīgais apzīmējums var būt Eiropas Savienības preču zīme saskaņā ar šīs regulas 4. pantu.

36. Attiecībā uz tāda pamata izvirzīšanu pēc savas iniciatīvas, kuru lietas dalībnieks nav norādījis, pārsūdzētā sprieduma 26. un 27. punktā Vispārējā tiesa uzsvēra, ka Savienības tiesai ir tiesības un vajadzības gadījumā pienākums pēc savas iniciatīvas izvirzīt atsevišķus pamatus par iekšējo tiesiskumu, piemēram, pamatu par *res judicata* absolūto spēku. Tādējādi pamats, kas attiecas uz likuma piemērošanas jomu, ir absolūts pamats, un Vispārējai tiesai tas ir jāizvērtē pēc savas iniciatīvas, ievērojot sacīkstes principu. Šajā lietā tiesas sēdē un ar procesa organizatoriskā pasākuma ietvaros uzdotu jautājumu rakstveida atbildes sniegšanai Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus paust viedokļus par to, vai attiecīgajā gadījumā Apelācijas padomei ir pienākums izvērtēt, vai reģistrācijai pieteiktā preču zīme atbilst Regulas Nr. 207/2009 4. pantā paredzētajai prasībai par grafisko attēlojumu un vai tāpēc uz minēto preču zīmi varēja attiecināt šīs regulas 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto absolūto atteikuma pamatu, it īpaši, ņemot vērā Vispārējās tiesas judikatūru⁵.

37. EUIPO argumentu, ka Apelācijas padome nav pieļāvusi kļūdu atšķirtspējas izvērtējumā, nepārbaudot, vai ir izpildīti no Regulas Nr. 207/2009 4. panta un 7. panta 1. punkta a) apakšpunkta izrietošie nosacījumi, jo tā Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošanu ir izvērtējusi iespējami vispusīgi, Vispārējā tiesa noraidīja, pārsūdzētā sprieduma 35. un 36. punktā pamatodamās uz Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta gramatisko interpretāciju.

38. Atbilstošo tiesību normu un it īpaši jautājuma, vai apzīmējums, kuru lūdz reģistrēt kā Eiropas Savienības preču zīmi, atbilst Regulas Nr. 207/2009 4. pantā paredzētajiem nosacījumiem, tostarp nosacījumam, ka to var attēlot grafiski, un tāpēc – vai tas var būt preču zīme, interpretācija izskatāmajā lietā ir sākotnējais jautājums, kura risinājums nepieciešams, lai izvērtētu prasības pamatus, ar kuriem apgalvots Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta un

⁵ Spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *M/S. Indeutsch International/EUIPO – 135 Kirkstall* (Vairāku izliektu līniju starp divām paralēlām līnijām attēls) (T-124/20, EU:T:2021:668).

Regulas 2017/1001 95. panta 1. punkta pārkāpums. Proti, Vispārējā tiesa nepildītu savu tiesiskuma kontroles tiesas uzdevumu, ja, pirmkārt, pat tad, ja lietas dalībnieki to nav apstrīdējuši, tā nekonstatētu, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts, balstoties uz tiesību normu, proti, Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kas varētu izrādīties nepiemērojama izskatāmajā lietā gadījumā – ko Apelācijas padome nav pārbaudījusi –, kurā reģistrācijai pieteiktais apzīmējums nav preču zīme minētās regulas 4. panta izpratnē, un ja, otrkārt, tā izlemtu izskatīšanā esošo strīdu, pati piemērojot šo tiesību normu.

39. Saistībā ar pamata, kas balstīts uz likuma piemērošanas jomas pārkāpumu, pamatotību pārsūdzētā sprieduma 55. punktā attiecībā uz jautājumu, vai reģistrācijai pieteiktais apzīmējums atbilst Regulas Nr. 207/2009 4. pantā paredzētajiem reģistrācijas nosacījumiem, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šo ar apzīmējumu aptverto izstrādājumu, tā kā tas ir izgatavots no aplveida, koncentriskām, dažus milimetrus augstām plāksnītēm, kuras izvietotas uz visas malas virsmas, esot iespējams attēlot grafiski. Turpretī tā tas neesot attiecībā uz šī izstrādājuma radīto taktilo iespaidu, runājot par plāksnīšu elastīgo raksturu, kuras esot deformējamās, spiežot ar pirkstu pret pamatni un paralēli tai.

40. Taču, kā atgādināts pārsūdzētā sprieduma 34. punktā, apzīmējums var būt Eiropas Savienības preču zīme, ja tas atbilst šajā tiesību normā paredzētajiem nosacījumiem, tostarp nosacījumam, ka to var attēlot grafiski; šim preču zīmes grafiskajam attēlojumam turklāt ir jābūt skaidram, precīzam, pašpietiekamam, viegli pieejamam, saprotamam, noturīgam un objektīvam.

41. Pārsūdzētā sprieduma 53. punktā Vispārējā tiesa noraidīja EUIPO argumentu, ka reģistrācijai pieteiktā apzīmējuma radītais taktilais iespaids izriet nevis no tā grafiskā attēlojuma, bet gan vienīgi no šim attēlam pievienotā apraksta, ko, pēc EUIPO domām, nevar ņemt vērā, piemērojot Īstenošanas regulas (ES) 2018/626⁶ 3. panta 2. punktu. Tādējādi Vispārējā tiesa norādīja, ka šīs Īstenošanas regulas 3. pants ietilpst tās II sadaļā. Taču, lai gan minētā Īstenošanas regula bija spēkā strīdīgā lēmuma pieņemšanas brīdī, tās 39. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka minētā II sadaļa nav piemērojama Eiropas Savienības preču zīmes pieteikumiem, kas iesniegti pirms 2017. gada 1. oktobra. Tādējādi – pretēji tam, kas izriet no EUIPO argumentiem, – Īstenošanas regula 2018/626 izskatāmajā lietā neesot piemērojama, jo attiecīgās preču zīmes reģistrācijas pieteikums ir iesniegts 2016. gada 1. septembrī. Turklāt, piemērojot šīs Īstenošanas regulas 37. pantā paredzētos pagaidu pasākumus, tad, kad minētā Īstenošanas regula nav piemērojama, Regulas Nr. 2868/95 tiesību normas turpinot būt piemērojamas attiecībā uz notiekošiem procesiem, līdz šie procesi ir pabeigti.

42. Šādos apstākļos pārsūdzētā sprieduma 57. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka taktilais iespaids, ko rada reģistrācijai pieteiktais apzīmējums, precīzi un pilnībā izriet nevis no paša apzīmējuma grafiskā attēlojuma kā tāda, bet labākajā gadījumā no tam pievienotā apraksta. Līdz ar to šis apraksts neprecīzē minētā apzīmējuma grafisko attēlojumu pārsūdzētā sprieduma 56. punktā minētās judikatūras izpratnē, bet – gluži pretēji – būtu varējis radīt šaubas par šī grafiskā attēlojuma priekšmetu un apjomu, ciktāl ar to tiek mēģināts paplašināt pieteiktās aizsardzības priekšmetu. Reģistrācijai pieteiktais apzīmējums neatbilstot Regulas Nr. 207/2009 4. pantā paredzētajiem nosacījumiem, un tāpēc tam esot piemērojams šīs regulas 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais absolūtais atteikuma pamats.

⁶ Komisijas Īstenošanas regula (2018. gada 5. marts), ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu konkrētus noteikumus Regulā (ES) 2017/1001, un atceļ Īstenošanas regulu (ES) 2017/1431 (OV 2018, L 104, 37. lpp.).

43. Pārsūdzētā sprieduma 60. punktā Vispārējā tiesa ir secinājusi, ka Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu nevarēja piemērot, vērtējot attiecīgā apzīmējuma kā Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu. Līdz ar to Apelācijas padome nevarēja tiesiski piemērot šo tiesību normu, lai pieņemtu lēmumu noraidīt apelācijas sūdzību par pārbaudītājas lēmumu atteikt šī apzīmējuma reģistrāciju.

44. Tādējādi strīdīgais lēmums esot pieņemts, pārkāpjot likuma piemērošanas jomu. Līdz ar to tas tika atcelts.

V. Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

45. Ar 2023. gada 11. jūlija rīkojumu⁷ Tiesa atzina par pieļaujamu šo apelācijas sūdzību, konstatējot, ka EUIPO iesniegtais pieteikums par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu juridiski pietiekami pierāda, ka apelācijas sūdzībā ir izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai.

46. Apelācijas sūdzībā EUIPO prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- noraidīt prasību, kas vērsta pret strīdīgo lēmumu, un
- piespriest katram lietas dalībniekam savus tiesāšanās izdevumus segt pašam.

47. Neoperl prasījumi Tiesai ir šādi:

- apmierināt EUIPO apelācijas sūdzību, ciktāl ar to tiek lūgts atcelt pārsūdzēto spriedumu, un pārējā daļā to noraidīt;
- atcelt spriedumu, pamatojoties uz to, ka nav ņemts vērā atbildētāja izvirzītais pamats, kurā tas apgalvo, ka prasītāja ir pārkāpusi Regulas 2017/1001 71. panta 1. punktu, lasot to kopsakarā ar 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu, un Regulas 2017/1001 94. panta 1. punkta pirmo teikumu;
- nodot lietu atpakaļ EUIPO, lai tas pirmo reizi pārbaudītu Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā, lasot to kopsakarā ar 4. pantu, paredzētos nosacījumus, un
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

48. Saskaņā ar Reglamenta 76. panta 2. punktu Tiesa nolēma nerīkot tiesas sēdi mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanāsai.

⁷ Rīkojums, 2023. gada 11. jūlijs, EUIPO/Neoperl (C-93/23 P, EU:C:2023:601).

VI. Juridiskā analīze

A. Ievada piezīmes

1. Par apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānismu

49. Apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānisms ir daļa no reformas pasākumiem, kurus Tiesa ir veikusi, lai risinātu pastāvīgu tās darba slodzes pieaugumu, un tā mērķis ir ļaut Tiesai turpināt pildīt uzdevumu, ko tai ir uzticējuši Līguma autori, proti, saprātīgā termiņā “nodrošin[āt], ka tiek ievērots tiesiskums Līgumu interpretēšanā un piemērošanā”, kā tas prasīts LES 19. panta 1. punktā. Šis mehānisms attiecas uz apelācijas sūdzībām par Vispārējās tiesas spriedumiem vai rīkojumiem, kas saistīti ar tādu apelācijas padomju lēmumiem, kuras ir neatkarīgas no Savienības iestādēm vai struktūrām un kurās obligāti ir jāvērsas pirms prasības celšanas Vispārējā tiesā⁸.

50. Reforma ir balstīta uz konstatējumu, ka būtiska iesniegto apelācijas sūdzību daļa ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemama vai nepamatota, lai gan attiecīgās lietas jau ir bijušas pakļautas divām pārbaudēm tiesā, kuras vispirms veica no Savienības aģentūrām neatkarīgas apelācijas padomes, pēc tam – Vispārējā tiesa. Tā kā tika uzskatīts, ka pēc iespējas rūpīgāk ir jāpārvalda Tiesas resursi, tika nolemts atļaut trešo pārbaudi tiesā tikai izņēmuma kārtā, proti, gadījumos, kad prasītājs pārliecinoši ir pierādījis, ka Vispārējās tiesas nolēmumā ir pieļauta nopietna tiesību kļūda, kas var ietekmēt turpmākās izskatāmās lietas.

51. Tiesa ir iedvesmojusies no dalībvalstu tiesu sistēmām, kurās bieži vien prasības pieņemamība augstākās instances tiesā ir atkarīga no konkrētu nosacījumu ievērošanas, piemēram, prasības, lai lietai būtu “būtiska nozīme” vai lai apstrīdētais tiesas nolēmums “atšķirtos no augstāko tiesu judikatūras”. Šādos gadījumos dalībvalstu tiesu sistēmas paredz, ka ir nepieciešams visaugstākās tiesas nolēmums, lai nodrošinātu tiesisko drošību. Kā esmu norādījis šo secinājumu ievadā, apelācijas sūdzības, uz kurām attiecas filtrēšanas mehānisms, var atzīt par pieļaujamām tikai tad, ja tajās tiek izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un ar to Tiesai tiek piešķirta novērtējuma brīvība.

52. Lietas, kurās Tiesa līdz šim ir uzskatījusi, ka šis nosacījums bija izpildīts, sniedz priekšstatu par to, kāda veida lietas tiek izskatītas, kā arī par mērķi, kāds galu galā tiek īstenots ar filtrēšanas mehānismu tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā. Šajās lietās ir izvirzīti tādi jautājumi kā Savienībai saistošu starptautisko nolīgumu piemērojamība Savienības tiesās⁹, sekas, ko rada dalībvalsts izstāšanās no Eiropas Savienības preču zīmju sistēmas¹⁰, un prasība, lai pareizas tiesvedības interesēs klientu pārstāvētu neatkarīgs advokāts¹¹. Runa ir par Savienības tiesību pamatjautājumiem, kas pārsniedz apelācijas sūdzības robežas un kas līdz ar to ir jāizskaidro augstākajai interpretētājai iestādei.

⁸ Skat. Tiesas lūgumu atbilstoši Līguma par Eiropas Savienības darbību 281. panta otrajai daļai grozīt 3. protokolu par Eiropas Savienības Tiesas statūtiem, kas pieejams šajā tīmekļa vietnē: https://curia.europa.eu/jcms/jcms/P_64268/lv/ (1. un 7. lpp.).

⁹ Skat. rīkojumu, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann* (C-382/21 P, EU:C:2021:1050).

¹⁰ Skat. rīkojumu, 2022. gada 7. aprīlis, *EUIPO/Indo European Foods* (C-801/21 P, EU:C:2022:295).

¹¹ Skat. rīkojumu, 2023. gada 30. janvāris, *bonnawalt/EUIPO* (C-580/22 P, EU:C:2023:126).

2. Jautājumi, kuri pamato šīs apelācijas sūdzības pieļaujamību

53. Ja izskatāmās lietas pamatā esošos juridiskos jautājumus salīdzina ar iepriekšējā punktā uzskaitītajiem gadījumiem, nav nekādu šaubu, ka šajā gadījumā minētais nosacījums apelācijas sūdzības atzīšanai par pieļaujamu ir izpildīts, un tas tā ir iemeslu dēļ, kurus Tiesa ir izklāstījusi savā 2023. gada 11. jūlija rīkojumā¹² un kurus apkopošu turpinājumā apelācijas sūdzības labākas izpratnes labad.

54. Pirmkārt, jautājumam, vai Vispārējā tiesa ir pārsniegusi tai piešķirtās kompetences robežas, *de facto* grozot Apelācijas padomes lēmumu pēc tam, kad tā bija izvērtējusi pēc savas iniciatīvas izvirzīto pamatu, ir *horizontāls raksturs*.

55. Otrkārt, jautājums par kompetenču piešķiršanu ir svarīgs *konstitucionāla rakstura* jautājums, jo Vispārējai tiesai ir juridisks pienākums rīkoties to pilnvaru ietvaros, kas tai ir piešķirtas Savienības tiesību sistēmā.

56. Treškārt, jautājumam par Vispārējai tiesai piešķirto grozīšanas pilnvaru nosacījumiem un tvērumu ir īpaša nozīme, ņemot vērā, ka šo pilnvaru pārsniegšana ietekmē apelācijas padomju ekskluzīvo kompetenci, individu, uz kuriem attiecas EUIPO lēmums, tiesisko aizsardzību un vispārīgi – *efektīvu tiesību aizsardzību tiesā*.

57. Ceturtkārt, jautājums par Vispārējai tiesai piešķirto grozīšanas pilnvaru nosacījumiem un tvērumu ir svarīgs jautājums, jo tas attiecas *ne tikai uz intelektuālā īpašuma tiesībām*, bet var skart arī citu Savienības aģentūru lēmumus, uz kuriem attiecas Savienības tiesas veikta tiesiskuma kontrole.

58. Šajā saistībā ir arī jānorāda, ka EUIPO ir izpildījis prasību savā pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu precīzi un skaidri aprakstīt, kāda ir tiesību kļūda, ko tas pārmet Vispārējai tiesai. Konkrētāk, EUIPO ir norādījis gan pārsūdzētā sprieduma punktus, kurus tas apstrīd, gan Savienības tiesību normas, kuras neesot ievērojusi Vispārējā tiesa.

59. Pēc tam, kad ir sniegtas šīs ievada piezīmes par apelācijas sūdzību filtrēšanas mehānismu un izklāstīti iemesli, kuru dēļ Tiesa nolēma atzīt par pieļaujamu EUIPO iesniegto apelācijas sūdzību, ir detalizēti jāizvērtē jautājums, vai tā ir pamatota.

B. Par vienīgo apelācijas sūdzības pamatu

1. Lietas dalībnieku argumenti

60. EUIPO, pamatojot apelācijas sūdzību, izvirza vienu pamatu, kas attiecas uz Regulas 2017/1001 72. panta 3. punkta pārkāpumu. EUIPO norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārsniegusi savas kompetences robežu, kas noteikta ar šo tiesību normu, pirmo reizi izvērtējot atteikuma pamatu un prasības pamatu, kuri attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar 4. pantu, un kurus prasītāja pirmajā instancē bija izvirzījusi Apelācijas padomē, bet kurus šī padome skaidri ir atturējusies izvērtēt strīdīgajā lēmumā, un uz šī pamata Apelācijas padomes vietā pati lemjot pēc būtības par šai padomei iesniegto apelācijas sūdzību.

¹² Rīkojums, 2023. gada 11. jūlijs, EUIPO/Neoperl (C-93/23 P, EU:C:2023:601).

61. Pēc *EUIPO* domām, Vispārējai tiesai tas neesot bijis jādara, jo tās kompetencē esot nevis kontrolēt pārbaudītājas lēmumu, bet vienīgi pārbaudīt Apelācijas padomes strīdīgā lēmuma tiesiskumu. Tādējādi galu galā izskatāmajā lietā Vispārējā tiesa galu galā ir atņēmusi Apelācijas padomei tās sākotnējo kompetenci pārbaudes jomā, kura tai ir piešķirta ar Regulas 2017/1001 165. panta 1. punktu, 66. panta 1. punktu un 70. panta 1. punktu un kuras būtisko nozīmi attiecībā uz kompetenču sadalījumu starp *EUIPO*, tās Apelācijas padomi, Vispārējo tiesu un Tiesu visaptverošas, atbilstošas un efektīvas tiesiskās aizsardzības sistēmā, tostarp pret *EUIPO* lēmumiem, likumdevējs vairākkārt ir skaidri apstiprinājis.

62. Apelācijas sūdzība ir vērsta pret šādiem pārsūdzētā sprieduma aspektiem: i) Vispārējās tiesas materiālās kompetences izvērtēt jautājumu par Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunkta, lasot to kopsakarā ar 4. pantu, nosacījumu piemērojamību pēc būtības izskatāmajā lietā atbilstoši pamatam, ko tā bija izvirzījusi pēc savas iniciatīvas, konstatēšanu; ii) Vispārējās tiesas uz šī pamata veikto pārbaudi par Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunkta, lasot to kopsakarā ar 4. pantu, nosacījumu piemērošanu pēc būtības; iii) no tā izrietošo konstatējumu, ka uz apzīmējumu ir attiecināms atteikuma pamats, kas minēts Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā, un iv) secinājumu par strīdīgā lēmuma atcelšanu.

63. *Neoperl* uzskata, ka *EUIPO* apelācijas sūdzība ir pamatoti vērsta pret pārsūdzētā sprieduma aspektiem, kuri minēti iepriekšējā punktā. *Neoperl* arī norāda, ka *EUIPO* pamatoti ir izklāstījis, ka nebija pēc būtības jāizvērtē Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 4. pantu, ko ir veikusi Vispārējā tiesa. Pēc tās domām, pārsūdzētais spriedums esot jāatceļ, un lieta ir jānodod atpakaļ *EUIPO*, lai tas pats pilnībā pārbaudītu Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 4. pantu.

64. Attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma sekām *Neoperl* apgalvo, ka iespējamie Vispārējās tiesas pārkāpumi nelabvēlīgi ietekmē tās tiesības tikt uzklautai. Tādējādi pēc tam, kad Vispārējā tiesa bija atcēlusi strīdīgo lēmumu, citai *EUIPO* Apelācijas padomei esot bijis jālemj par jautājumu, vai reģistrācijai pieteiktais apzīmējums atbilst Regulas Nr. 207/2009 4. panta prasībām. Atšķirībā no Vispārējās tiesas, kuras vērtējuma kritērijs aprobežojas ar tiesiskuma kontroli, šī cita *EUIPO* Apelācijas padome pati par sevi varētu gan īstenot pārbaudītājas pirmajā instancē pilnvaras, gan pēc savas iniciatīvas analizēt faktus un ņemt vērā jaunus faktus un pierādījumus.

65. Tomēr, ņemot vērā apsvērumus, kurus Vispārējā tiesa ir izklāstījusi pārsūdzētā sprieduma 47.–58. punktā, šai Apelācijas padomei tādējādi būtu pienākums bez papildu faktu analīzes atteikt reģistrācijai pieteikto apzīmējumu, pamatojoties uz iespējamo grafiska attēlojuma iespējas neesamību, ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 47.–58. punktā ietvertie konstatējumi ir saistoši. *Neoperl* uzsver, ka nepastāv nekāda iespēja, ka prasība Vispārējā tiesā par šādu lēmumu tiks apmierināta, jo Vispārējā tiesa jau ir lēmusi pret reģistrācijai pieteiktā apzīmējuma grafiskā attēlojuma iespēju. Tādēļ Vispārējās tiesas apsvērumi, kas izklāstīti pārsūdzētā sprieduma 47.–58. punktā, ir uzskatāmi par *Neoperl* tiesību tikt uzklautai pārkāpumu.

2. Izvērtējums

a) Par nepieciešamību pārbaudīt katru pārsūdzētā sprieduma argumentācijas posmu

66. EUIPO būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārsniegusi grozīšanas pilnvaras, kas tai ir piešķirtas Regulas 2017/1001 72. panta 3. punktā. Šajā ziņā jānorāda, ka juridiskā argumentācija, ko Vispārējā tiesa ir izklāstījusi pārsūdzētajā spriedumā, ir samērā sarežģīta. Šī iemesla dēļ pirmšķietami nav viegli noteikt, kur tieši šajā argumentācijā ir “sākotnējā” tiesību kļūda. Proti, pirms savu grozīšanas pilnvaru īstenošanas Vispārējai tiesai bija jāizskata virkne *iepriekšēju juridisku jautājumu*.

67. Konkrētāk, Vispārējā tiesa, pirmkārt, pēc savas iniciatīvas ir izvirzījusi pamatu, kas attiecas uz likuma piemērošanas jomas pārkāpumu, un, otrkārt, ir spriedusi par Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā atteikuma pamata prioritāru piemērošanu. Tikai pēc tam, kad tā bija uzskatījusi, ka EUIPO Apelācijas padome nav ievērojusi šo apgalvoto prioritāro piemērošanu, Vispārējā tiesa nolēma atcelt Apelācijas padomes lēmumu. Vispārējās tiesas izvirzītie aspekti ir cieši saistīti, un tādēļ tie ir detalizēti jāpārbauda.

68. Izklāstīto iemeslu dēļ man šķiet būtiski skaidrības labad pārbaudīt katru Vispārējās tiesas juridiskās argumentācijas posmu, uz kuru attiecas šī apelācijas sūdzība. Tāpēc turpmākā analīze tiks strukturēta atbilstoši šiem posmiem. Kā paskaidrošu, šajā analīzē ir jārisina juridiski jautājumi, kas Tiesas judikatūrā vēl nav tikuši aplūkoti. *Šīs analīzes mērķis būs identificēt precīzu punktu, kurā Vispārējās tiesas argumentācija atšķiras no Savienības tiesību prasībām, turpinājumā pieļaujot tiesību kļūdu, kas pamato pārsūdzētā sprieduma atcelšanu.*

b) Par iespēja pēc savas iniciatīvas izvirzīt pamatu, kas attiecas uz likuma piemērošanas jomas pārkāpumu

69. Pārsūdzētā sprieduma 18.–49. punktā Vispārējā tiesa ir izskatījusi jautājumu par iespēju pēc savas iniciatīvas izvirzīt pamatu, kas attiecas uz likuma piemērošanas jomas pārkāpumu. Šī jautājuma analīze ir pamatota ar to, ka, pēc Vispārējās tiesas domām, Apelācijas padomei – pirms izvērtēt apzīmējumu no Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta nosacījumu skatpunkta – esot bijis jāizvērtē, vai apzīmējums, kuru bija lūgts reģistrēt, atbilst minētās regulas 7. panta 1. punkta a) apakšpunkta prasībām un, konkrētāk, vai tas atbilst šīs regulas 4. pantā paredzētajai prasībai par grafisko attēlojumu.

70. Citiem vārdiem sakot, Vispārējā tiesa uzskata, ka Apelācijas padome ir pieļāvusi tiesību kļūdu, jo tā nav izvērtējusi sākotnējo jautājumu, kura risinājums nepieciešams, lai izvērtētu prasības pamatus, ar kuriem apgalvots Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas 2017/1001 95. panta 1. punkta pārkāpums. Tātad Vispārējā tiesa ir saskārusies ar situāciju, kurā pēc lietas dalībnieku lūguma tai ir jāpārbauda Apelācijas padomes veiktās tiesību normas piemērošanas tiesiskums, lai gan, pēc tās domām, šī tiesību norma nav piemērojama.

71. Pārsūdzētā sprieduma 48. punktā Vispārējā tiesa paskaidro, ka tā nepildītu savu tiesiskuma kontroles tiesas uzdevumu, ja, pirmkārt, pat tad, ja lietas dalībnieki to nav apstrīdējuši, tā nekonstatētu, ka strīdīgais lēmums ir pieņemts, balstoties uz tiesību normu, proti, Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kas varētu izrādīties nepiemērojama izskatāmajā

lietā gadījumā – ko Apelācijas padome nav pārbaudījusi –, kurā reģistrācijai pieteiktais apzīmējums nav preču zīme šīs pašas regulas 4. panta izpratnē, un ja, otrkārt, tā izlemtu izskatīšanā esošo strīdu, pati piemērojot šo tiesību normu.

72. Varu tikai piekrist šim viedoklim. *Eiropas Savienības tiesai, kas garantē tiesiskumu, pašai ir jāievēro Savienības tiesības un jāpieņem nolēmumi, kuros nav pieļautas kļūdas.* Šis uzdevums, manuprāt, prasa, lai absolūta pamata attiecībā uz tiesiskumu jēdziens tiktu attiecināts arī uz materiālo tiesību nodrošināšanu¹³. Šajā kontekstā jāatgādina, ka pamats par likuma piemērošanas jomas neievērošanu Civildienesta tiesas judikatūrā ir ticis uzskatīts par absolūtu pamatu. Šī nostāja tika nostiprināta 2008. gada 21. februāra jaunu virzienu iezīmējošā spriedumā *Putterie-De-Beukelaer/Komisija*¹⁴, kā arī Pirmās instances tiesas 1994. gada 15. jūlija spriedumā *Browet u.c./Komisija* noteiktajā precedentā¹⁵ saistībā ar prasībām, kas raksturīgas tiesiskuma kontroles tiesas uzdevumam. Tādējādi Civildienesta tiesa uzskatīja, ka tā “nepildītu savu tiesiskuma aizsardzības uzdevumu, ja tā izvairītos ievērot, pat ja lietas dalībnieki nav to apstrīdējuši, ka tajā apstrīdētais lēmums ir pieņemts, pamatojoties uz normu, kura šajā gadījumā nav piemērojama, un ja līdz ar to tā attiecībā uz strīdu, kas ir tās kompetencē, lemtu, pati piemērojot šādu normu”¹⁶. Šīs tiesas specializācija, kas tai ļauj noregulēt sarežģīto situāciju saistībā ar tiesisko regulējumu, kas piemērojams šajā tiesību jomā, bez šaubām ir veicinājusi šādas judikatūras izveidi.

73. Lai gan līdzīgi piemēri citu Savienības tiesu judikatūrā ir diezgan reti sastopami, nav neviena objektīva iemesla neatzīt arī šo absolūto pamatu to attiecīgajās kompetences jomās. Proti, nav apstrīdams, ka *Savienības Tiesa pēc savas iniciatīvas var pārbaudīt tiesību normas, kuras tā piemēro un interpretē.* Daudzi piemēri liecina, ka gan Tiesa, gan Vispārējā tiesa ir gatavas pēc savas iniciatīvas noteikt piemērojamās tiesības. Tādējādi Vispārējā tiesa pēc savas iniciatīvas labo juridisko pamatu, ko izvirzījis kāds no lietas dalībniekiem, aizstājot tiesību normas, kuras izvirzījis minētais lietas dalībnieks, ar *ratione temporis* piemērojamām tiesību normām¹⁷. Tā maina interpretāciju attiecībā uz iebildumu, ar kuru ir norādīts uz atvasināto tiesību pārkāpumu, kā tādu, kas attiecas uz vispārējā tiesību principa pārkāpumu¹⁸. Saistībā ar prejudiciālu nolēmumu par interpretāciju Tiesa nevilcinās pēc savas iniciatīvas pārbaudīt vai precizēt tiesību normas, kuru ir minējusi valsts tiesa, piemērošanas jomu un, vajadzības gadījumā, labot kļūdu, ko šajā ziņā tā ir pieļāvusi¹⁹.

74. Iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ uzskatu, ka ir jāatzīst *Savienības tiesas tiesības pēc savas iniciatīvas izvirzīt pamatu, kas attiecas uz likuma piemērošanas jomas pārkāpumu*, ja šāda pieeja ir nepieciešama. Tomēr šo pilnvaru īstenošanai ir jābūt pakļautai pietiekami precīziem nosacījumiem, proti, normas nepiemērojamībai konkrētajā gadījumā un riskam, ka tiesa iztiesā lietu, neievērojot šo normu, ja tā atturētos izvirzīt šo pamatu. Man šķiet, ka izskatāmajā lietā šie nosacījumi formāli ir izpildīti neatkarīgi no jautājuma, vai Vispārējās tiesas pieņēmums par konkrēto materiālo tiesību piemērojamību ir pareizs, bet tas tiks aplūkots vēlāk.

¹³ Šajā nozīmē skat. Clausen, F., *Les moyens d'ordre public devant la Cour de justice de l'Union européenne*, Brisele, 2018, 309.–317. lpp.

¹⁴ Spriedums, 2008. gada 21. februāris (F-31/07, EU:F:2008:23).

¹⁵ Skat. spriedumu, 1994. gada 15. jūlijs (no T-576/93 līdz T-582/93, EU:T:1994:93, 35. punkts).

¹⁶ Spriedums, 2008. gada 21. februāris, *Putterie-De-Beukelaer/Komisija* (F-31/07, EU:F:2008:23, 50. un nākamie punkti).

¹⁷ Skat. spriedumus, 2013. gada 6. septembris, *Europäisch-Iranische Handelsbank/Padome* (T-434/11, EU:T:2013:405, 123. punkts), un 2014. gada 10. oktobris, *Marchiani/Parlaments* (T-479/13, nav publicēts, EU:T:2014:866, 71. punkts).

¹⁸ Skat. spriedumu, 2014. gada 10. oktobris, *Marchiani/Parlaments* (T-479/13, nav publicēts, EU:T:2014:866, 81. punkts).

¹⁹ Skat. spriedumus, 1993. gada 24. novembris, *Keck un Mithouard* (C-267/91 un C-268/91, EU:C:1993:905, 6.–10. punkts), 2009. gada 23. aprīlis, *Rüffler* (C-544/07, EU:C:2009:258, 50.–59. punkts), 2011. gada 8. marts, *Ruiz Zambrano* (C-34/09, EU:C:2011:124, 39. un 40. punkts), un 2013. gada 12. decembris, *Imfeld un Garcet* (C-303/12, EU:C:2013:822, 35.–39. punkts).

75. Līdz ar to, tā kā pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka Apelācijas padome bija pieņēmusi lēmumu, pamatojoties uz kļūdainu juridisko pamatu, un ka tai šis aspekts bija jāizvirza pēc savas iniciatīvas, lai neapstiprinātu lēmumu, kurā ir pieļauta tiesību kļūda, uzskatu, ka šī argumentācija ir juridiski neapstrīdama saistībā ar izskatāmo apelācijas sūdzību. Proti, ja Vispārējā tiesa šādos apstākļos būtu rīkojusies citādi, *tai būtu bijis jāpieņem nolēmums, kas arī ir pretrunā Savienības tiesībām*, un tas nebūtu saderīgi ar tiesas tiesiskuma aizsardzības uzdevumu.

76. Tāpēc uzskatu, ka vismaz *no formālā viedokļa* Vispārējai tiesai nevar pārņemt, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, kad tā pēc savas iniciatīvas ir izvirzījusi pamatu, kas attiecas uz likuma piemērošanas jomas pārkāpumu.

c) Par Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunkta prioritāru piemērošanu

77. Ir taisnība, ka šim *starpsecinājumam* nav nekādas ietekmes uz jautājumu, vai Apelācijas padome savu lēmumu patiešām ir balstījusi uz kļūdainu juridisko pamatu, kā to uzskata Vispārējā tiesa. Minētā pieņēmuma pamatā ir šīs tiesas atbalstītā interpretācija, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunkts loģiski ir jāizvērtē pirms šīs regulas 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta un tāad pastāv piemērošanas prioritāte.

78. Pārsūdzētā sprieduma 46. punktā Vispārējā tiesa norāda uz faktu, ka Apelācijas padome bija izvērtējusi, vai reģistrācijai pieteiktā preču zīme izmantošanas rezultātā ir ieguvusi atšķirtspēju Regulas Nr. 207/2009 7. panta 3. punkta izpratnē. Tomēr Vispārējā tiesa norāda, ka šāds izvērtējums pat nav iespējams, ja attiecīgo apzīmējumu nevar attēlot grafiski šīs regulas 4. panta izpratnē, un tāpēc [apzīmējuma reģistrācija] ir jāatsaka saskaņā ar regulas 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

79. Pārsūdzētā sprieduma 47. punktā Vispārējā tiesa paskaidro, ka jautājums, vai apzīmējums, kuru lūdz reģistrēt kā Eiropas Savienības preču zīmi, atbilst Regulas Nr. 207/2009 4. pantā paredzētajiem nosacījumiem, tostarp nosacījumam, ka to var attēlot grafiski, un tāad – vai tas var būt preču zīme, ir sākotnējais jautājums, kura risinājums nepieciešams, lai izvērtētu prasības pamatus, ar kuriem apgalvots Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas 2017/1001 95. panta 1. punkta pārkāpums.

80. Cik man zināms, šāda interpretācija atspoguļo judikatūru, ko nesen ir izstrādājusi Vispārējā tiesa²⁰. Šajā ziņā jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 46. punktā Vispārējā tiesa min savu 2021. gada 6. oktobra spriedumu *M/S. Ind Deutsch International/EUIPO – 135 Kirkstall* (Vairāku izliektu liniju starp divām paralēlām līnijām attēls)²¹, kurš ir šī jaunā judikatūras virziena pamatā. Tāad rodas jautājums, vai šīs judikatūras pamatojums ir atrodams Savienības tiesībās.

81. Uzreiz jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru *katrs no reģistrācijas atteikuma pamatiem*, kuri ir uzskaitīti Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punktā, *ir neatkarīgs no pārējiem pamatiem un tas ir jāpārbauda atsevišķi*²². Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi, ka minētie atteikuma

²⁰ Šajā nozīmē skat. Büscher, W./Kochendörfer, M., *Unionsmarkenverordnung Beck'scher Online-Kommentar*, 32. izdevums, 7. pants, 77. punkts.

²¹ T-124/20, nav publicēts, EU:T:2021:668, 47. punkts.

²² Skat. spriedumus, 2003. gada 8. aprīlis, *Linde u.c.* (no C-53/01 līdz C-55/01, EU:C:2003:206, 67. punkts), un 2004. gada 21. oktobris, *ITSB/Erpo Möbelwerk* (C-64/02 P, EU:C:2004:645, 39. punkts).

pamati ir jāinterpretē saskaņā ar vispārējām interesēm, kas ir pamatā katram no tiem. Vispārējās intereses, kas ņemtas vērā katra šī atteikuma pamata izvērtējumā, var atspoguļot vai tām pat jāatspoguļo dažādi apsvērumi atkarībā no konkrētā atteikuma pamata²³.

82. Iepriekš minētā judikatūra, kas acīmredzami ir balstīta uz ikviena Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punktā uzskaitītā reģistrācijas atteikuma pamata autonomo raksturu, manuprāt, noteikti neizslēdz tādu interpretāciju, kādu atbalsta Vispārējā tiesa un saskaņā ar kuru vispirms ir jāpārbauda, vai attiecīgais apzīmējums atbilst 4. pantā paredzētajiem nosacījumiem, kā tas ir prasīts šīs regulas 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā. Man šķiet, ka šo interpretāciju drīzāk var saprast kā *norādījumu, kas adresēts administrācijai, kā arī praktizējošam juristam, vispirms pārbaudīt, vai ir izpildītas viselementārākās prasības apzīmējumu reģistrācijas jomā*. It īpaši man nešķiet, ka ar šādu interpretāciju tiek apšaubīta citu atteikuma pamatu piemērošanas joma. Tādējādi, ja 7. panta 1. punkta a) apakšpunkts konkrētajā gadījumā izrādītos nepiemērojams – un tas ir jāizvērtē EUIPO –, joprojām pastāv pienākums pārbaudīt arī citu atteikuma pamatu piemērojamību. Raugoties no šāda skatpunkta, noteikti nešķiet, ka pastāv pretruna starp šo jauno Vispārējās tiesas iedibināto judikatūras virzienu un Tiesas pastāvīgo judikatūru.

83. Neatkarīgi no šī viedokļa daži argumenti liecina par labu Vispārējās tiesas izmantotajai interpretācijai, kā to izklāstīšu turpinājumā.

84. Pirmkārt, pats Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) vai b) apakšpunkta *formulējums* apstiprina šādu prioritāti. 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir atsauce uz “preču zīmēm”, savukārt 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā runa ir par “apzīmējumiem”. Tātad saistībā ar 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu vispirms ir jāpārbauda, vai attiecīgais apzīmējums var būt preču zīme šīs regulas 4. panta izpratnē. Regulas 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā tālāk ir aplūkots jautājums, vai apzīmējums, kas principā var būt preču zīme, var pildīt arī savu izcelsmes norādes funkciju.

85. Otrkārt, no Regulas Nr. 207/2009 7. pantam raksturīgās *sistēmas* arī izriet 7. panta 1. punkta a) apakšpunkta prioritāte pār 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Proti, 7. panta 3. punktā ir paredzēts, ka preču zīmes atšķirtspējas neesamību var novērst, ja preču zīme ir ieguvusi atšķirtspēju izmantošanas rezultātā. Tomēr tas loģiski nozīmē, ka reģistrācijai pieteiktais apzīmējums var būt arī preču zīme šīs regulas 7. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē, jo šo atteikuma pamatu nevar novērst ar izmantošanu.

86. Treškārt, šādai prioritātei par labu liecina arī iepriekš minēto tiesību normu *jēga un mērķis*. Proti, jautājumu par preču zīmes atšķirtspēju loģiski var izvērtēt tikai tad, ja iepriekš ir konstatēts, ar kuru apzīmējumu atšķirtspējai konkrēti ir jābūt saistītai. Tātad vispirms ir jānoskaidro, vai reģistrācijai pieteiktais apzīmējums piedāvā pietiekamu grafisku attēlojumu, vai tas ir pietiekami precīzs, lai varētu būt par pamatu šī konkrētā apzīmējuma atšķirtspējas pārbaudei.

87. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uzskatu, ka Vispārējās tiesas atbalstītajā interpretācijā attiecībā uz Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā atteikuma pamata prioritāru piemērošanu nav pieļauta tiesību kļūda. No tā izriet, ka Vispārējā tiesa pamatoti pēc savas iniciatīvas ir izvirzījusi pamatu par likuma piemērošanas jomas pārkāpumu pamatlietā. Kā jau esmu minējis iepriekš, manuprāt, Tiesas iesaistīšanās aprakstītajos apstākļos ir bijusi nepieciešama, lai *novērstu Apelācijas padomes pieļautās tiesību kļūdas turpināšanos*²⁴.

²³ Skat. spriedumu, 2004. gada 29. aprīlis, *Henkel/ITSB* (C-456/01 P un C-457/01 P, EU:C:2004:258, 45. un 46. punkts).

²⁴ Skat. šo secinājumu 75. punktu.

d) Par Vispārējai tiesai ar Regulas 2017/1001 72. panta 3. punktu piešķirto grozīšanas pilnvaru prettiesisku īstenošanu

88. Savukārt tas, ka Vispārējā tiesa ir izmantojusi grozīšanas pilnvaras, kas tai ir piešķirtas ar Regulas 2017/1001 72. panta 3. punktu, lai tā varētu atsaukties uz savu Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta interpretāciju, man šķiet juridiski apstrīdams. Manuprāt, šajā Vispārējās tiesas argumentācijas posmā ir pieļauta nopietna tiesību kļūda, kas pamato pārsūdzētā sprieduma atcelšanu. Minētā sprieduma atbilstošās rindkopas ir detalizēti jāizvērtē.

89. Pārsūdzētā sprieduma 50. punktā Vispārējā tiesa paskaidro, ka, lai izlemtu, vai ir piemērojams Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts reģistrācijas pieteikuma izvērtējuma mērķiem, ir jāpārbauda, vai reģistrācijai pieteiktais apzīmējums atbilst šīs pašas regulas 4. pantā paredzētajiem reģistrācijas nosacījumiem, proti, it īpaši, vai to var attēlot grafiski.

90. Pārsūdzētā sprieduma 55.–57. punktā Vispārējā tiesa pati veic padziļinātu attiecīgā apzīmējuma vērtējumu, lai šī sprieduma 58. punktā secinātu, ka minētais apzīmējums neatbilst Regulas Nr. 207/2009 4. pantā paredzētajiem nosacījumiem un tāpēc tam ir piemērojams šīs regulas 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais absolūtais atteikuma pamats. Tomēr Vispārējā tiesa, veicot pati savu faktu vērtējumu, aizstāj EUIPO un tādējādi pārsniedz tai ar Savienības tiesībām piešķirtās pilnvaras. Šis konstatējums liek izteikt dažas vispārīgas piezīmes par intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību tiesā.

1) Par kompetenci izvērtēt faktus intelektuālā īpašuma jomā

91. Šajā ziņā vēlos atgādināt, ka vienīgi kompetentajām EUIPO instancēm ir jāveic šāds faktu vērtējums²⁵. Pirmām kārtām, runa ir par pārbaudītāju, kurš saskaņā ar Regulas 2017/1001 160. pantu “ir atbildīgs par lēmumu pieņemšanu [EUIPO] vārdā *saistībā ar pieteikumu par [Eiropas Savienības] preču zīmes reģistrēšanu*”. To uzdevumu vidū, kuri tam ir uzticēti, ir uzdevums konstatēt, vai pastāv iemesli, kas liedz reģistrēt apzīmējumu kā Eiropas Savienības preču zīmi. Otrām kārtām, šīs tiesības ir atzītas apelācijas padomēm, kuras saskaņā ar šīs regulas 165. pantu ir atbildīgas par lēmumu pieņemšanu saistībā ar apelācijām par minētajiem lēmumiem. Kā izriet no minētās regulas 71. panta 1. punkta, “pēc apelācijas pārbaudes attiecībā uz pieņemšanu izskatīšanai Apelācijas padome lemj par apelāciju”. Šajā nolūkā Apelācijas padome var “vai nu *darboties tās instances kompetences jomā, kas atbildīga par apelācijai nodoto lēmumu*, vai nodot lietu šai instancei turpmākai izskatīšanai”.

92. Savukārt Vispārējai tiesai nav šādu tiesību saskaņā ar Regulas 2017/1001 72. panta 1. punktu saistībā ar atcelšanas prasību par Apelācijas padomes pieņemtu lēmumu. Lai gan no šīs regulas 72. panta 3. punkta izriet, ka Vispārējai tiesai “*ir piekritība anulēt vai izmainīt apstrīdēto lēmumu*”, tomēr grozīšanas pilnvaras *attiecas tikai uz apstrīdēto lēmumu tiesiskuma pārbaudi*²⁶, jo Savienības tiesa *nevar grozīt strīda faktisko un juridisko kontekstu*, kāds tas ir ticis nodots izskatīšanai Apelācijas padomē. Kā paskaidrošu turpinājumā, šīs pilnvaras nekādā ziņā nenožīmē neierobežotas kompetences īstenošanu tādā nozīmē, ka minētā tiesa ar savu vērtējumu varēs aizstāt minētās padomes vērtējumu vai veikt vērtējumu, par kuru šī padome vēl nav paudusi viedokli²⁷.

²⁵ Šajā ziņā skat. Chirulli, P./De Lucia, *Non-Judicial Remedies and EU Administration*, IV nodaļa (“administrative review before the EU agencies’ Boards of Appeal”), 1. izdevums, Ebingdona, 2021, 134. un nākamās lpp.

²⁶ Spriedums, 2008. gada 18. decembris, *Les Éditions Albert René/ITSB* (C-16/06 P, EU:C:2008:739, 123. punkts).

²⁷ Spriedums, 2011. gada 5. jūlijs, *Edwin/ITSB* (C-263/09 P, EU:C:2011:452, 72. punkts).

2) Par intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzības tiesā organizāciju Savienības tiesību sistēmā

93. Šāds kompetenču sadalījums ir saistīts ar veidu, kādā Savienības tiesību sistēmā ir organizēta intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzība tiesā. Vispirms attiecīgās puses var iesniegt apelācijas sūdzību EUIPO apelācijas padomēs, kuras pilda divkārtu funkciju: pirmkārt, tām ir filtra loma, samazinot Savienības tiesās iesniegto lietu skaitu, un, otrkārt, tās darbojas kā pārbaudes struktūras, kas ir specializējušās jomā, kurā tās iesaistās, proti, intelektuālā īpašuma tiesību jomā. Pēc tam šīs puses var celt prasību Savienības tiesā, kura tādējādi aprobežojas ar minēto padomju lēmumu tiesiskuma kontroli, tomēr tās ietvaros *noteiktos apstākļos minētās tiesas kompetencē ir grozīt šos lēmumus*.

94. Savienības likumdevējs ir paredzējis tiesību aizsardzības administratīvā kārtībā un tiesā līdzekļu sistēmu vairākos līmeņos, un tai ir raksturīgs tas, ka *faktu jomā Apelācijas padomei ir galvenā un strīda priekšmetu noteicošā loma*²⁸. Attiecībā uz Savienības tiesu – tās pārbaude tādējādi ir jāaplūko kā “sekundāra” iejaukšanās, kurā tā var ne tikai atcelt apstrīdēto lēmumu, bet arī ar zināmiem nosacījumiem ātri un efektīvi izšķirt strīdu, ievērojot institucionālo līdzsvaru. Lai ietaupītu pusēm vērtīgo laiku, vienlaikus atbrīvojot attiecīgo specializēto administratīvo struktūru no papildu uzdevuma, Savienības likumdevējs atļauj Savienības tiesai grozīt EUIPO Apelācijas padomes lēmumu. Ideja ir labas pārvaldības interesēs izvairīties no lietas nodošanas atpakaļ minētajai padomei, ja strīds ir izskatāmā stāvoklī, un tādējādi ļaut tiesai *atjaunot apstrīdētā lēmuma pilnīgu tiesiskumu*²⁹.

3) Grozīšanas pilnvaru īstenošanas nosacījumi

95. Savienības tiesas grozīšanas pilnvaru intelektuālā īpašuma jomā īstenošana nozīmē, ka *strīds ir izskatāmā stāvoklī*. Tādēļ ir nepieciešams, lai minētās tiesas rīcībā, pat neveicot lietas materiālu jaunu un pilnīgu pārbaudi, būtu visi tiesiskie un faktiskie apstākļi, kas tai ir nepieciešami, lai tā varētu grozīt EUIPO Apelācijas padomes lēmumu. Tādējādi, *ja Savienības tiesa konstatē, ka elements, kuram ir nozīme saistībā ar tai lūgto grozīšanu, nav viens no apstākļiem, kas ir apstrīdētā lēmuma pamatā, tā nevar grozīt minēto lēmumu*. Savukārt, ja EUIPO Apelācijas padome ir izvērtējusi visus elementus, kuriem ir nozīme šajā ziņā, būs iespējams atjaunot šī lēmuma tiesiskumu, to grozot³⁰.

96. Ja strīds ir izskatāmā stāvoklī, Savienības tiesa var grozīt EUIPO Apelācijas padomes lēmumu, lai šis lēmums atbilstu tam, kas minētajai padomei būtu bijis jāpieņem saskaņā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem, kad tai tika iesniegta pārsūdzība administratīvā kārtībā. Līdz ar to jebkāda subjektīva Savienības tiesas pieeja šajā kontekstā ir izslēgta. Runa ir nevis par to, lai mehāniski izdarītu secinājumus no kļūdas, kas konstatēta apstrīdētajā lēmumā, vai to, lai izvērtētu, vai prasītājas tiesības ir pietiekami aizsargātas, īstenojot atcelšanas kompetenci, bet par to, lai, *ņemot vērā faktiskos un tiesiskos apstākļus, kādi tie ir konstatēti*, noteiktu, kāds lēmums likumīgi būtu

²⁸ Šajā nozīmē skat. ģenerālvokātes J. Kokotes [J. Kokott] secinājumus lietā *Edwin/ITSB* (C-263/09 P, EU:C:2011:30, 99. punkts).

²⁹ Šajā ziņā skat. Expert, H., Pouillet, C., “Le pouvoir de réformation du juge de l'Union en matière de propriété intellectuelle”, *Journal de droit européen*, 2019, Nr. 255, 3. lpp.

³⁰ Vispārējā tiesa pati ir atzinusi šīs prasības, kā liecina tās nesenā judikatūra. Skat. spriedumus, 2014. gada 11. septembris, *El Corte Inglés/ITSB – Baumarkt Praktiker Deutschland* (“PRO OUTDOOR”) (T-127/13, nav publicēts, EU:T:2014:767, 31. punkts), un 2021. gada 6. oktobris, *M/S. Indeutsch International/EUIPO – 135 Kirkstall* (Vairāku izliektu līniju starp divām paralēlām līnijām attēls) (T-124/20, nav publicēts, EU:T:2021:668, 76. punkts).

bijis jāpieņem³¹. Tiesas grozīšanas pilnvaras sniedzas tikai līdz pašas Apelācijas padomes pilnvarām, un tādējādi Vispārējai tiesai, piemēram, nav iespējams EUIPO dot norādījumus preču zīmes publicēšanai vai reģistrēšanai³².

97. Kā Tiesa būtībā ir norādījusi 2011. gada 5. jūlija spriedumā *Edwin/ITSB*, uzsverot, ka grozīšanas pilnvaras intelektuālā īpašuma jomā ir īstenojamas pēc Apelācijas padomes veiktā vērtējuma pārbaudes, šāda grozīšana ir iespējama tikai tad, ja *ir konstatēts šī lēmuma prettiesiskums pēc būtības*. Pēc Tiesas domām, tas nozīmē, ka “uz attiecīgo lēmumu attiecas viens no Regulas 2017/1001 72. pantā minētajiem atcelšanas vai grozīšanas pamatiem”³³. No tā izriet – pat tad, ja saskaņā ar procesuālajiem noteikumiem prasītājam principā ir pienākums strīda ietvaros izvirzīt kādu no šiem atcelšanas pamatiem, nekas neliedz to, ka tiesa ir tiesīga *pēc savas iniciatīvas izvirzīt līdzvērtīgu apstākli, kas pamato administratīvā lēmuma grozīšanu*. Proti, kā jau esmu norādījis šajos secinājumos, Savienības tiesas tiesiskuma garantēs loma prasa tai iejaukties, ja tas šķiet pamatoti³⁴, protams, ar nosacījumu, ka ir izpildīti grozīšanas pilnvaru īstenošanas nosacījumi.

4) *Vispārējās tiesas juridiskās argumentācijas pārbaude, ņemot vērā noteikumus, kas reglamentē grozīšanas pilnvaru īstenošanu*

98. Šajā gadījumā ir konstatējams, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi noteikumus, kas reglamentē grozīšanas pilnvaru īstenošanu. Konkrētāk, *strīds nebija izskatāmā stāvoklī*, jo Apelācijas padome bija atturējusies pārbaudīt absolūto atteikuma pamatu, kas ietverts Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunktā. Neraugoties uz to, Vispārējā tiesa pati ir veikusi šādu pārbaudi, pēc savas iniciatīvas izvirzot pamatu par likuma piemērošanas jomas pārkāpumu. Šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa nav ņemusi vērā faktu, ka grozīšanas pilnvaras nepiešķir tai pilnvaras ar savu vērtējumu aizstāt Apelācijas padomes vērtējumu. *Vispārējai tiesai noteikti nav atļauts veikt vērtējumu, par kuru minētā padome vēl nav paudusi viedokli*. Veicot faktisko apstākļu sākotnējo pārbaudi, Vispārējā tiesa ir īstenojusi pilnvaras, kuras ir tikai Apelācijas padomei, kā jau esmu to norādījis. *Vispārējā tiesa nav aprobežojusies ar Apelācijas padomes lēmuma tiesiskuma kontroli, bet turklāt ir piesavinājusies kompetenci izvērtēt faktus*³⁵, pārkāpjot noteikumus, kas reglamentē grozīšanas pilnvaru īstenošanu.

99. Vispārējā tiesa ir īstenojusi savas grozīšanas pilnvaras, lai gan tā nebija situācijā, kas tai ļautu noteikt, kāds lēmums Apelācijas padomei būtu bijis jāpieņem. Proti, ņemot vērā, ka Apelācijas padome bija atturējusies paust viedokli par Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta a) apakšpunkta piemērošanu, *Vispārējai tiesai nebija iespējams ar vajadzīgo pārliecību noteikt, ar kādu juridisko pamatu “EUIPO” galu galā pamatotu savu atteikumu reģistrēt attiecīgo apzīmējumu kā Eiropas Savienības preču zīmi*. Līdz ar to Vispārējā tiesa ir pārsniegusi tai piešķirtās kompetences robežas. Šī tiesību kļūda man šķiet īpaši nopietna konkrētajos apstākļos,

³¹ Kā ģenerāladvokāts M. Bobeks [*M. Bobek*] ir paskaidrojis savos secinājumos lietā *Apple and Pear Australia un Star Fruits Diffusion/ EUIPO* (C-226/15 P, EU:C:2016:250, 74. punkts), lēmumu grozīšanas pilnvaras principā ir jāīsteno vienīgi situācijās, kurās Vispārējā tiesa pēc Apelācijas padomes veiktā vērtējuma pārskatīšanas, pamatojoties uz konstatētajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, var noteikt, kāds lēmums bija jāpieņem Apelācijas padomei.

³² Šajā ziņā skat. Kur, A./von Bomhard, V./Albrecht, F., *Markengesetz, Verordnung über die Unionsmarke – Kommentar*, 37. izd., Minhene, 2014, 72. pants, 72. punkts.

³³ Spriedums, 2011. gada 5. jūlijs, *Edwin/ITSB* (C-263/09 P, EU:C:2011:452, 71. punkts).

³⁴ Skat. šo secinājumu 72. un nākamos punktus.

³⁵ Skat. šo secinājumu 91., 92. un 94. punktu.

jo tā atklāj, ka acīmredzami nav ievērots saistošais institucionālais regulējums, kurā iekļaujas grozīšanas pilnvaras intelektuālā īpašuma jomā, kas nostiprinātas Regulas 2017/1001 72. panta 3. punktā.

100. Visi šie elementi liek man secināt, ka EUIPO izvirzītais pamats ir atzīstams par pamatotu.

3. Noslēguma piezīmes

101. Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto analīzi, ierosinu apelācijas sūdzību apmierināt. EUIPO prasījums ir jāapmierina, un pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ *pilnībā*. Lai gan Vispārējās tiesas pieļautā tiesību kļūda attiecas tikai uz tās juridiskās argumentācijas pēdējo posmu, kas saistīts ar grozīšanas pilnvaru īstenošanu, tomēr tās pārbaudītie juridiskie aspekti ir cieši saistīti un līdz ar to ir pelnījuši *ex novo* lēmumu.

102. Tā kā lietas atrisināšanai vēl ir nepieciešami vērtējumi, uzskatu, ka tiesvedības stadija neļauj Tiesai taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmās daļas izpratnē. Tādēļ ierosinu nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu, ņemot vērā Tiesas lēmumus par tiesību jautājumiem.

103. Tā kā tiek ierosināts lietu nodot atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem šajā apelācijas tiesvedībā pieņemšana ir jāatliek.

VII. Secinājumi

104. Ievērojot iepriekš izklāstītos apsvērumus, iesaku Tiesai:

- 1) pilnībā atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 7. decembra spriedumu *Neoperl/EUIPO* (Cilindriskas sanitārtehnikas sastāvdaļas attēlojums) (T-487/21, EU:T:2022:780);
- 2) nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai un
- 3) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.